

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozirote.rs

Издаје Народно позориште у Београду

ЛЕТЊА ГОСТОВАЊА АНСАМБЛА ДРАМЕ У ЗЕМЉИ И ИНОСТРАНСТВУ

Од фестивала до фестивала

А ансамбл Дrame Народног позоришта у Београду, током летњих месеци очекује више гостовања у земљи и иностранству. Трагикомедија Александра Поповића „Бела кафа“, у режији Милана Нешковића, гостоваће на сцени Македонског народног театра у Скопљу 5. јуна, у оквиру другог Међународног театарског фестивала, а исти комад ће, на позив Емира Кустурице, 28. јуна видети и публика у Андрићграду.

У оквиру 23. позоришног маратона у Народног позоришту у Сомбору, 18. јуна биће изведена драма Жељка Хубача „Бизарно“, у режији Снежане Тришић. Недељу дана касније, 25. јуна, на „Буциним данима“ у Александровцу учествоваће Нушићева

комедија „Народни посланик“ у поставци Саше Габрића.

Ауторски пројекат Маје Пељевић и Слободана Бештића,

„Моје награде“, према роману Томаса Бернхарда, учествоваће 26. јуна на Фестивалу монодраме и пантомиме у Земуну, а дан

касније, на 41. интернационалном фестивалу алтернативног и новог театра (ИНФАНТ) у Новом Саду. Средином септембра, ову интимну исповести пуну (ауто)ироније и пародије, у којој се Бернхард на духовит, а истовремено горак начин обрачунава са корумпираним аустријским друштвом и његовим културним назорима и обичајима, видеће и подгоричка публика у оквиру Фестивала интернационалног алтернативног театра (ФИАТ).

Софоклова трагедија „Антигона“ у режији Јагоша Марковића, са Вањом Ејдус у насловној роли и Александром Срећковићем у улози окрутног владара Креонта, гостоваће 6. и 7. јула на Кипру, на Интернационалном фестивалу античке драме.

М. Б.

Среда, 24. јун у 19.30

ТОСКА

Гостују оперске звезде

Микаела Карози, сопран
Карло Гуелфи, баритон

Уторак, 30. јун у 20.00

ГАЛА КОНЦЕРТ

Велика сцена Народног позоришта у Београду

ПОЗОРИШНЕ вечерње **НОВИНЕ** НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

YUGOROSGAZ

НАГРАДА ХАНИ СЕЛИМОВИЋ

Награда за најбољу глумицу на XVIII Театар фесту „Петар Кочић“ у Бањалуци додељена је Хани Селимовић за улогу Цмиље у представи „Чудо у Шаргану“ Љубомира Симиновића, у режији Егона Савина и извођењу Дrame Народног позоришта у Београду. Једногласну одлуку о овогодишњем лауреату донео је жири којим је председавала позоришна критичарка из Београда Драгана Бошковић.

М. Б.

НАШИ ПЛАКАТИ У ВАРШАВИ

У главном граду Пољске, у Краљевском замку, 2. јуна 2015. се отвара изложба српског и пољског позоришног и ангажованог плаката „Културалист: нова уметност и контексти“ у организацији Варшавског универзитета и Амбасаде Републике Србије у Варшави. Највећи број експоната којима се представља српска уметност биће плакати Народног позоришта у Београду чији је аутор Јован Тарбук, дизајнер и технички уредник Издавачке делатности Националног театра и Позоришних новина. Изложбу ће отворити наш амбасадор у Пољској, његова екселенција

Радојко Богојевић, а поставка ће бити отворена за јавност до 21. јуна. Тарбук ће, на позив организатора, бити гост на отварању изложбе, учествоваће у панел дискусији поводом изложбе и одржати предавање о савременом плакату на тамошњем Универзитету.

Ј. С.

АРЧИБАЛД РАЈС

Драма „Арчибалд Рајс“ аутора и редитеља Љубивоје Тадића, први пут изведена на Сцени „Раша Плаовић“ 15. фебруара 2014.

у оквиру пројекта „Европљанин који нас је највише волео“ (поводом обележавања стогодишњице Великог рата и Дана државности Републике Србије), поново је, у измењеној подели и са одређеним променама у тексту, играна на истој сцени 7. и 14. маја, а најављена је и за 14. јун. Насловну улогу тумачи Љубивоје Тадић, а остале Уна Ђелошевић, Александра Ћосић, Милан Вучковић, Милан Цаци Михаиловић и Уна Миљу.

М. Б.

КОНЦЕРТИ

После изузетно успешног концерта Оркестра Народног позоришта, „Без певања, молим“, који је 20. маја одушевио публику, Опера у сарадњи са Националним удружењем родитеља деце оболеле од рака (НУРДОР), а поводом Светског дана детета, припрема хуманитарни концерт „Музика је... нада, љубав, снага“ (1. јун у 19.00, Велика сцена). Оркестром, првацима и солистима Опере који ће певати неке од најпопуларнијих дечјих песама дириговаће Весна Шоуц и Ана Зорана Брајовић, а у програму који режира Ивана Драгутиновић Маричић наступиће и драмски уметници и чланови Дечјег хора „Хориславци“. Куповином карте или слањем СМС поруке на број 1150, прикључите се акцији за изградњу новог дечје Хемато-онколошко одељење Клинике за дечје интерне болести у Нишу. Следе два концерта на Сцени „Раша Плаовић“: Београдски Brass Quintet (ВВQ) припрема „Трубе на плажи“ (20. јун у 20.00), а „La donna ideale“ је концерт камерне музике Респигија, Равела, Берија и Шосона који ће бити приказан 26. јуна у 20 сати. Сезону завршава традиционални Гала концерт, 30. јуна у 20.00 на Великој сцени.

М. Б.

ИНТЕРВЈУ | МИЛИЦА ЗАЈЦЕВ

Никада се не размећем

Критичарка, историчарка, публициста уметничке игре и дугогодишња сарадница Позоришних новина, Милица Зајцев, обележила је прекјуче, 28. јуна, несвакидашњи јубилеј – 60 година рада. Неколико дана уочи свечаности, која је у организацији Удружења балетских уметника Србије, одржана у Фоајеу II галерије Народног позоришта у Београду, разговарали смо са госпођом Зајцев о њеном критичарском раду, мисији посла којим се бави, личностима које су утицале на њен развој, разочарањима, жељама...

Шта је условило да активно бављење уметничком игром замените шест деценија дугим критичарским радом?

Релативно рано сам почела да се бавим критиком уметничке игре. На трећој години студија филозофије написала сам свој први есеј, као семинарски рад, о поезији покрета у игри велике светске балерине Маргот Фонтејн. Упоредо сам завршила и Балетску школу „Лујо Давичо“ у Београду, а извесно сценско искуство, неопходно сваком критичару игре, стекла сам у балетском ансамблу Македонског народног театра у Скопљу. Пошто ми озбиљна повреда није дозвољавала да будем онаква балетска уметница каква сам желела, после завршених студија филозофије и двогодишњих постдипломских студија естетике, наставила сам да живим у позоришту и за позориште са љубављу коју је у мени однеговала моја тет-

ка Милица Бабић, наш први школовани костимограф.

Које личности су утицале на Ваш критичарски развој?

Моји цењени професори балета Нина Кирсанова и Милорад Миле Јовановић, као и изузетна интелектуалка, професорка фолклора и историје игре, Мага Магазиновић, упутили су ме стазама

размишљања о феномену играчке уметности. Прва директорка Балетске школе, редитељка и кореографкиња Ани Радошевић, пружила ми је изузетну подршку, нарочито првих година мога критичарског рада, а њеном мишљењу о уметности Терпсихоре и Талије увек ћу се враћати. Моји непосредни претходници у критици

ВЕРДИЈЕВА ОПЕРА „ДОН КАРЛОС“ ПОНОВО НА РЕПЕРТОАРУ ВЕЛИКЕ СЦЕНЕ

Успешан повратак после

После паузе дуже од три године, на оперском репертоару је од 13. маја поново „Дон Карлос“ Ђузепе Вердија. Солистима, Оркестром, Хором и балетским ансамблом, те вечери је дириговао гост из Бугарске Ивајло Криччев, у улози краља Шпаније Филипа је дебитовао бас Ненад Јаковљевић, сопранску улогу његове супруге Елизабете је тумачила Јасмина Трумбеташ Петровић, насловног јунака је дочарао тенор Душан Плазинић, гошћа – мецосопран Сања Анастасија је певала ролу шпанске племкиње Еболи, баритон Владимир Андрић је дебито-

Ивајло Криччев

вао као шпански племић Родриго, а бас-баритон Александар Стаматовић као Велики инквизитор. Остале улоге су тумачили Вук Ма-

тић (Фрагар), Невена Матић (Тебалдо), Мирјана Бегенишић (Глас са неба), Стеван Каранац (Гроф Лерма) и Слободан Живковић (Краљевски хералд).

„Дон Карлос“, опера у четири чина (седам слика) изражајних и веома захтевних арија, која тражи посебну пажњу публике, последњих деценија је незаобилазни део репертоара озбиљних светских оперских кућа. Снажан аплауз гледалаца на крају представе упућен свим уметницима, био је више него јасан показатељ да је повратак те опере одличан репертоарски потез.

Последње извођење ове поставке Младена Сабљића, чију

СВОЈИМ ЗНАЊЕМ

уметничке игре били су др Стана Ђурић Клајн и Бранко Драгутиновић, од којих сам много научила, иако су по свом главном опредељењу били врсни музиколози. Током минутих година сам се трудила да у својим критикама негујем једноставан, разумљив језик, јер оне нису намењене теоретичарима, већ широкој публици. Једном приликом ми је мој теча, нобеловац Иво Андрић, саветовао: „Трудите се да не урбанизујете језик својих критика“. И ја сам га послушала.

Шта сматрате основним задацима критичара уметничке игре?

Да анализира компоненте одређеног играчког остварења са својих естетских становишта, да укаже на добре и мање добре чињенице одређене играчке представе, да упуту јасну и добронамерну реч критике свим њеним ауторима (либретисти, композитору, кореографу, редитељу) и свим извођачима (протагонистима, солистима, балетском ансамблу, диригенту и оркестру, сценографу и костимографу), не изостављајући никога од њих. Јер, позоришна представа или перформанс су тимско дело и тако их треба вредновати.

Како бисте описали свој критичарски метод?

Прва реченица критике, коју је најтеже написати, кључ је за све остале. Трудим се да останем у другом плану и никада се не размећем знањем, јер оно треба да се види из мојих оцена. Према свим судионицима у играчком остваре-

њу сам толерантна (што ми многи замеру), али ја знам колико је труда потребно да се постави и изведе ново дело. Ако је мој суд о ономе што је понуђено публици негативан, не устручавам се да то јавно изнесем, али никада увредљивим речима. Јер, чему вређање ако нешто није достојно истинске уметности? Довољно је то смирено и аргументовано констатовати. Знаш да своје усхићење

Стеријина награда за театрологију, Награда за животно дело (УБУС), Посебно признање за врхунски допринос националној култури Републике Србије, Сребрњак народног позоришта... нека су одличја која сведоче о шест деценија дугом презапаштву Милице Зајцев.

понекада изразим у једном даху, а незадовољства дуго обликујем у пригодне исказе. Никада не пишем док о свему добро не размислим, па макар ми то узело и добар део ноћи после премијере. Поштујем уметнике, па настојим да чувањем њиховог достојанства сачувам и своје.

Писали сте најпре за омладинску штампу, затим за листове Борба, Наша борба, Данас, објављивали сте критике у часописима Позориште, Театрон, Сцена, Премијера, Кретања, Око, Театарски гласник, Зборник Матице српске... Од првог броја сте стручни саветник

и сарадник јединог часописа за уметничку игру у Србији – Orchestra, а за Позоришне новине шест година пишете кратке биографије најзначајнијих личности београдског Балета после Другог светског рата до данас. Објавили сте девет стручних књига. Има ли Ваш рад позитиван одјек код уметника и њихове публике?

Свако од нас треба да зна шта представља његову животну мисију. Моја је мисија да својим радом сачувам од патине заборавља најзначајније личности и најзначајнија збивања у нашој уметничкој игри. У том свом настојању имам веома добру сарадњу са Музејом позоришне уметности Србије, Позоришним музејом Војводине и Музејом Народног позоришта у Београду. Надам се да мој шест деценија дуг рад, ипак, оставља трага и образовно делује и на нашу публику, која заиста воли уметничку игру.

Да ли је било и неких разочарања?

Нажалост, било је. Боли, јачко боли када неки веома цењени, врхунски уметници, чије сам каријере од првих корака пратила, јавно негирају постојање критике уметничке игре код нас у прошлости и садашњости, а то предвиђају и у будућности...

Имате ли неку личну жељу?

Радовала бих се да се објави моја десета књига са биографијама значајних личности београдског Балета, а да носи наслов „Седмдесет величанствених“.

■ Микојан Безбрадица ■

ТРОГОДИШЊЕ ПАУЗЕ

режију је обновила Ивана Драгутиновић Маричић, било је 4. фебруара 2012. Представа је била

посвећена нашем прослављеном басу Живану Сарамандићу који је припремао улогу Великог инкви-

зитора, али је преминуо неколико дана раније, 30. јануара, у 73. години.

Да подсетимо, Вердијев „Дон Карлос“, написан по поруџбини Париске опере, премијерно је одигран у француској престоници 1867. Либрето су, према Шилеровој драми, написали Жозеф Мери и Камиј ди Локл, а рађа се дешава у Шпанији око 1560. У Сабљићевој режији, сценографији Владимира Маренића, костимима Љиљане Драговић и кореографији Владимира Логунова, премијера ове представе је била 9. октобра 1992, а прва обнова 18. фебруара 2006.

■ М. Безбрадица ■

ЈУН 2015.
ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорница Јанковић

• ДАВОРИН ЈЕНКО (1835–1914)
аутори Ј. Релић, Г. Јенуш, Ф. Крижнар, Ј. Стевановић
изложбу приредили Архив Србије, Архив Републике Словеније и
Народно позориште у Београду

МУЗЕЈ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА 2010

СЕМИНАР КРИТИЧКЕ ПРАКСЕ У ОБЛАСТИ УМЕТНИЧКЕ ИГРЕ II (у оквиру 19. фестивала кореографских минијатура)
4. 6 | 16.00 ПРЕДАВАЊЕ „Позориште и уметничка игра: могућности и примери прожимања уметничких и критичких пракси“, др Иван Меденица, театролог и позоришни критичар
8. 6 | 16.00 и 12. 6 | 16.00 РАДИОНИЦА ЗА ПОЛАЗНИКЕ СЕМИНАРА модератор мр Јелена Кајго, драматург и критичар уметничке игре
14. 6 | 16.00 ЗАВРШНИ СКУП СЕМИНАРА, дискусија полазника семинара са афирмисаним критичарима, уредницима и новинарима

ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ – МЛАДЕ ГИТАРСКЕ НАДЕ
3. 6 | 18.00 Вук Драгичевић, гитара
9. 6 | 18.00 Милош Вуковић, гитара

СЕЋАЊЕ
5. 6 | 18.00 ДИВНА ЂОКОВИЋ, драмска уметница (1915–2015)

КОНЦЕРТИ
15. 6 | 18.00 ОД ИЗВОРА ДО СТИЛИЗАЦИЈЕ, Вокална радионица „Бистрик“
18. 6 | 18.00 Никола Станковић, виолина

ОТВОРЕНА ВРАТА
20. 6 | 12.00

ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ
24. 6 | 18.00 SUMMERTIME – Нађа Јовановић, сопран;
Наташа Рашић, мецосопран; Милена Малеш, мецосопран;
Данијела Милошевић, мецосопран; Урош Качаревић, контратенор;
Милорад Стокин, баритон; Миливоје Велић, клавир
27. 6 | 18.00 Милена Малеш, мецосопран; Југ Марковић, клавир
30. 6 | 18.00 У СУСРЕТ ЛЕТУ – Маријана Шовран, сопран;
Миливоје Велић, клавир

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

СЕЋАЊЕ НА УМЕТНИЦУ

У Музеју Народног позоришта у Београду ће у петак, 5. јуна 2015. у 18 часова, у оквиру циклуса „Сећања“ бити вече посвећено првакињи Дrame и Оперe нашег националног театра, Дивни (Радић) Ђоковић, поводом 100 година од рођења ове значајне уметнице. Између осталог, биће представљена књига „Театарски простори Дивне Ђоковић“ аутора Милоша Јевтића и емитовани аудио записи „Песме из Коштана“ у извођењу Дивне Ђоковић. Књига је транскрипт емисије емитоване на таласима Радио Београда 17. децембра 1990, у којој уметница, у разговору са М. Јевтићем, на занимљив начин говори о свом узбудљивом и изузетно плодном животу. Уместо предговора, на почетку књиге су топле речи које је о драгој колегиници својевремено, поводом прославе 50 година уметничког рада, изрекла Мира Ступица: „Она је ведар, весео човек, стабилан у свим животним приликама и неприликама, она је страсни приврженик позоришта, заљубљена у позориште само, а не у себе у позоришту, она је човек који уме да негује све што је у њеној околини... педесет година успешног уметничког рада у позоришту. То је висок број година. Али, те године нису само њене. Те године су некако и наше године, нас, њених колега који су радили с њом с ове стране позорнице и вас, њене и наше публике, с оне друге стране позорнице... памтимо да је све што је радила свим заносом и напоном свога даровитог талентованог глумачког бића, добро радила... да је само блиставо и непревазиђено 25 година играла велики лик наше литературе, Борину и њену Коштану, био би то довољан разлог... да јој кажемо – хвала ти, драга Дивна“. Ђено Народно позориште којем је посветила цео стваралачки век, пуних 35 година од којих је првих 10 играла и у оперским и у драмским представама да би се касније посветила само драми, и поштоваоци њене уметности ће јој још једном рећи „Хвала“. Организатор овог догађаја, Фондација „Милан и Дивна Ђоковић“ на чијем челу је њихов син Душан Ђоковић, свим гостима ће поклонити књигу и аудио диск.

Ј. Стевановић

У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРИ

Чаробна фрула На путу ка заједничком

Моцартова „Чаробна фрула“ је насцени Народ-ног позоришта у Београду прву премијеру имала 27. јуна 1929. године. Певан је превод Станислава Биничког (који се користи и у свим потоњим извођењима), дириговао је Иван Брезовшек, а представу је режирао Зденко Книгл. Представа је најављивана као „један од најзначајнијих музичких догађаја сезоне“ и спремана са великом пажњом и амбицијама: декор и костиме је реализовао Ананије Вербицки према нацртима шефа сценографа Народ-ног дивадла

1971.

из Прага, Ј. Готлиба, а певачки ансамбл је био састављен од најбољих чланова тадашњег ансамбла наше Опере. У главним улогама су наступили Светозар Писаревић (Сарастро), Драгутин Петровић (Тамино), Милан Пихлер (Беседник), Неонила Волевач (Краљица ноћи), Злата Ђунђенац (Памина),

Моцартова „Чаробна фрула“ је била прво оперско дело овог врхунског немачког композитора премијерно приказано на нашој сцени.

Рудолф Ертл (Папагено), Нада Стајић (Папагена); дворкиње Марија Жалудова, Јелисавета Попова и Евгенија Пинтеровић... Иако Моцартова музика захтева изузетно искусан и специфичан инструментални и вокални ансамбл, наша тада још млада Опера (званично основана 1920) се, према једногласном мишљењу критике, показала дорасла овом изазову: „ово што смо на премијери видели и чули нас је напунило највећом радошћу“. Режија, сценографија и костим су заправо били пренети из прашког позоришта, а нарочито импресивни су били светлосни ефекти и смењивање сценографије за шеснаест слика које се „одвијало филмском брзином“. У великом солистичком ансамблу само Н. Волевач у тешкој улози колоратурног сопрана није задовољила критеријуме критике, док су остали певачи заслужили све похвале. Представа је играна све до окупације, имала је 41 извођење, од којих је чак два Радио директно преносило.

Прву послератну премијеру „Чаробна фрула“ је чекала све до 15. маја 1971, када је под диригентском управом маистра Душана Миладиновића, била инсценирана од стране гостујућег дуа из Немачке Демократске Републике – редитеља Јоахима Херца и сценографа и костимографа Бернхарда Шретера. Кореограф је био Јован Деспотовић, помоћни редитељ Борислав Поповић, асистент диригента Станко Шепић, асистент

сценографа Ерих Декер, асистент костимографа Љерка Калчић. Сарастра је сада тумачио Ђорђе Ђурђевић, Тамина Предраг Протић, улогу Краљице ноћи је певала Марика Пец-Галер, Олга Ђокић је била Памина, три дворкиње су биле Радмила Смиљанић, Добрила Богошевић и Татјана Слостјенко, Папагено и Папагена – Велизар Максимовић и Гордана Јевтовић, Моностатоса је тумачио Драго Старц, Владета Димитријевић је био Беседник, Тома Јовановић и Владимир Јовановић су били Први и Други посвећени...

Последња премијера у 20. веку је била 24. децембра 1994, под диригентском палицом Јована Шајновића, у режији Борислава Поповића, сценографији Александра Златовића, костимима Миланке Берберовић и светлу које је креирао Петар Алагић. Помоћник редитеља је била Весна Петровић, а хорове спремила Зорица Митев Војновић. Сарастра су у алтернативи тумачили Иван Томашев и Бранислав Јатић, Тамина Душан Плазинић и Славољуб Коцић, Краљица ноћи је била Јасна Шајновић, Памину су тумачиле Вишња Павловић и Дуња Симић, Папагено и Папагена су били Оливер Њего / Владимир Андрић и Сања Керкез / Јадранка Петровић. У осталим улогама су били Ненад Јаковљевић (Беседник), Предраг Милетић (Први посвећени), три даме су тумачиле Александра Лазић / Валентина Ташкова, Ана Рупчић / Јасмина Трумбеташ, Наташа Јовић / Александра Ангелов, Моностатоса Зоран Рајковић... Ова поставка је обновљена 22. фебруара 2003.

■ Јелица Стевановић ■

ИНТЕРВЈУ | ИВАНА ДРАГУТИНОВИЋ МАРИЧИЋ

Моцартова „Чаробна фрула“, која је за многе симбол снаге целокупне музичке уметности и једно од највећих ремек-дела оперске литературе, после дугогодишње паузе се враћа на Велику сцену Народ-ног позоришта у Београду. Режија ове опере, чије су основне карактеристике прелепа музика и мистични заплет који никога не остављају равнодушним а чија праизведба је била 1791, поверена је Ивани Драгутиновић Маричић, а премијера је заказана за среду, 17. јун 2015.

„Чаробна фрула“, са једном од најсложенијих партитура уопште, представља јединствено дело у оперској литератури које истовремено може да одушеви и децу и одрасле. Чиме је Вас освојила?

Ова Моцартова генијална опера, забавља и заиграва дете у мени, а интригира интелект, знање и искуство одрасле особе. Сарађујем са младим уметницима и сви смо јако посвећени и решени да направимо право ремек-дело, јер Моцарт ништа мање и не заслужује. Пробе ме просто регенеришу, јер гледам процес настанка нечега што има смисао и носи јаку поруку коју шаљемо публици, али и нама самима и свом потомству.

Моцарт се потрудио да у ову оперу унесе своју веру у племенитост и добронамерност људских осећања који на крају, ипак, побеђују. Шта сте Ви, као редитељка, додали?

Представу смештамо управо ту, међу нас, сада, у овом и сваком тренутку. Ми одрастамо са главним јунаком, принцем Тамином, пролазимо кроз животне недаће, окружени смо силама Зла, али се окрећемо силама Добра и верујемо у њих и у свој прави избор на путу ка узвишеном и посвећеном, на путу ка сазревању, емотивном и интелектуалном. Храм Мудрости, Знања и Посвећености претварам у наше Народно позориште, које је било, јесте и биће Храм Културе, са своја три велика сектора – Опером, Драмом и Балетом. Ако залутате на неку од драмских проба, на којој редитељ, глумци, драматурзи раде на претварању писане речи у театар, схватићете да је то разговор Мудрих. Нанесе ли вас пут на било коју од многих разноврсних оперских проба (клавирске, режиске, оркестарске, хорске, сценско-оркестарске, техничке...) схватићете да је за функционисање тако сложеног организма неопходно велико Знање. Завирите ли рано ујутру у балетску салу, схва-

тићете шта је Посвећеност. Зато нема потребе да измишљам неки апстрактни Храм.

Романтични сиже, у супротности између Сарастра и Краљице ноћи и у симболици ритуала слободних зидара, представља борбу између светлости и мрака, добра и зла, показује пут човека до знања, мудрости, снаге, лепоте, радости, мира и среће. Шта је Ваша упоришна тачка, шта стављате у први план?

У данашње време агресивног наметања „субкултуре“ и некултуре, која дивља свуда око нас као коров и која утиче на сазревање наше деце, па и нас самих, морамо пронаћи своје мале мирне луке, уточишта мудрости, знања, лепоте, истине и среће. Када ми је в.д. директора Опере, диригент Ана Зорана Брајовић, саопштила да би волела да радимо „Чаробну фрулу“ ове сезоне у оквиру Оперског студија и да укључимо и професионалне солисте у процес рада, одушевио ме је предлог и одмах сам „загризла“. Током првих ишчитавања дела, почела је да ми одзвања занимљива паралела у глави: Сарастро = Маестро... Маестро / Сарастро... Велики Мајстор, Ложе / позоришне ложе... Храм Мудрости / Храм Културе... али сам и даље размишљала ко су онда та три дечака која као три добра духа прате младог принца Тамина на његовом путу одрастања. То сам напоменула Ани и пронашле смо одговор – то су музе: Опера, Драма и Балет...

„Чаробна фрула“ се издваја и по томе што омогућава великом броју младих певача да се огледају на сцени, па је веома важна у едукативном смислу, за савладавање Моцартовог вокалног језика?

У представи ће уз прваке и солисте Опере, наступати и чланови Оперског студија Народ-ног позоришта „Борислав Поповић“. Скоро три године у уметничком руководству Студија је вокални педагог примadona Сузана Шуваковић Савић, која помаже

У тренутку док водимо овај разговор, још увек чекамо да нам пристигну дејчи цртежи на музичко-ликовни конкурс, отворен за београдске основне школе, који је подржало Министарство просвете, науке и технолошког развоја, а чији циљ је упознавање ученика са оперском уметношћу и њихово активно учествовање у стварању дела сценографије за представу (више о конкурсима сазнајте на сајту Народ-ног позоришта).

младим певачима у избору и припремању улоге. Диригент Стефан Зекић, који ће дириговати и премијеру „Чаробне фруле“, прикључио нам се ове године. Глумца Народ-ног позоришта, Андреја Маричић (чије презиме сасвим намерно носим), са младим певачима ради глумачке вежбе, сценски их опушта, усавршава сценски говор, учи их да размишљају као извођачи и да се прилагођавају редитељевој концепцији. Тако сценски опуштени, вокално потковани и

ЛУБИЛЕЈ ПРЕДСТАВЕ „ДЕРВИШ И СМРТ“

сазревању

диригентски утегнути, долазе у моје руке и врло често, у првој фази рада са редитељем – све научно, забораве! Али полако почињу да примењују стечена теоријска и практична знања и верујем да ће се добро снаћи на сцени.

Када се каже „модерна режија“, обично се мисли да ће сцена и костими бити лишени историјских конотација времена и места радње – мада то није услов за модерну представу. Шта у том смислу очекујемо од „Чаробне фруле“?

Свака представа која допире до гледаоца и чија проблематика је и данас актуелна је – модерна представа. „Чаробна фрула“ је чаробна и самим тим пуна магије и значајних симбола. Сваки костим мора бити промишљен и испричати своју малу причу. Уздам се у креативност Катарине Грчић Николић и наше заједничко „позитивно лудило“ и верујем да ће костими бити као из модерне бајке, баш као и маске, перике и шминка које креирају наши стручни мајстори-уметници. Сценографију у нашим радионицама стварају сликари, вајари, мајстори, по скицама и под будним оком два сценографа, Миранша Вуксановића и Јасне Сарамандић. Представа ће бити обогашена видео-материјалима и одабраним анимацијама обрађеним у нашем студију под руководством Петра Антоновића, а надам се да ће нам у свему томе доста помоћи и дечја машта. Светла у представи морају бити најчаробнија, у кореографији и сценском покрету ће нам помоћи кореограф и балетски уметник Александар Илић. Све су то сарадници са којим се разумем без много речи и зато не сумњам у успех представе.

Редитељ Опере сте од децембра 2003. Поставили сте и обновили више значајних представа, режирали концерте, уметничке програме... Шта издајате као највећи успех до сада?

То је свака представа коју тренутно радим и свака следећа. И сваки успех неког бившег студента или полазника Оперског студија у којем радим већ јако дуго, доживљавам делимично као свој. Успех су и временом стечене способности: сагледавања сопствених и туђих могућности, препознавање реалне слике у одређеној ситуацији, стечено самопоуздање, храброст... Ипак, неки догађаји су ме формирали мало више од осталих: „Трубадур“ на Нишкој тврђави (са нашим и светским оперским звездама и са сателитским ТВ преносом); „Дон Ђовани“ на тврђави у Силвешу у Португа-

лији (са нашим солистима и Хором, и диригентом и оркестром из Лисабона); светска премијера опере „Хасанагиница“ (Р. Камбасковић, по тексту Љ. Симовића, са предивним и непоновљивим маестром Младеном Јагуштом); „Сведок епохе“ (многољудна представа којом је обележен век новинске

Уз Оркестар и Хор Народног позоришта, улоге тумаче: Дејан Максимовић / Стеван Каранац / Марко Живковић / Ненад Чича (Тамино), Владимир Андрић / Вук Матић / Павле Жарков / Марко Калајановић / Гаврило Рабреновић (Папагено), Софија Пижурица / Александра Стаменковић Гарсиа / Јелена Јањић (Памина), Снежана Савичић Секулић / Иванка Раковић Крстоношић / Александра Јовановић / Невена Матић (Краљица ноћи), Драгољуб Бајић / Ненад Јаковљевић / Михаило Шљивић / Страхиња Ђокић (Сарастро), Милица Стојчев / Слађана Стојић, Јелена Шкорић / Маја Павковић, Јелена Петровић / Наташа Рашић (Три даме), Слободан Живковић / Михаило Оташевић / Иван Дебељак (Монстатос), Ана Шипка / Милица Стојчев / Слађана Стојић, Јелисавета Цветковић / Јелена Шкорић / Маја Павковић, Наташа Рашић / Јелена Петровић (Три дечака), Слободан Живковић / Михаило Оташевић / Страхиња Ђокић / Михаило Шљивић / Гаврило Рабреновић (Два свештеника), Ана Шипка / Невена Матић / Слађана Стојић (Папагена), Михаило Шљивић / Страхиња Ђокић (Говорник).

куће „Политика“, 2004, на којој сам упознала свог мужа Андреју Маричића). И за крај – најслађе: свака проба и представа са најмањим члановима наше куће, са Дечјим хором „Хориславци“, у којем пева и глуми и моја четворогодишња ћерка, и без којих тешко да више могу да замислим и једну представу (можда само неку баш, баш трагичну). И они ће узети озбиљног учешћа и у „Чаробној фрули“, која неће бити трагична, то вам обећавам!

■ Микојан Безбрадица ■

Прича о „друговима“

Представа „Дервиш и смрт“, према драматизацији Борислава Михајловића Михиза истоименог романа Меше Селимовића, у адаптацији и режији Егона Савина, биће изведена јубиларни стоти пут, у среду, 3. јуна.

За разлику од романа, у којем се радња дешава током османлијске владавине, представа у Савиновој адаптацији одвија се у много ближеј прошлости. Реч је о педесетим годинама прошлог века, од-

сутна и прича о паланци, о менталитету који се не мења од турског времена до данас. Систем и владоци се мењају, али психологија масе остаје иста“, сматра редитељ.

Његово мишљење о непролазној вредности овог комада дели и гост из Македоније, глумац Никола Ристановски (тумачи лик главног јунака, Ахмеда Нурудина) који напомиње да се веома радује предстојећем јубилеју представе чија премијера је била 27. децембра 2008. „Ова прича има лепоту језика, лепоту мисли, једноставност...

носно о времену када је ухапшен и стрељан Мешин брат, Шефкија Селимовић, због намештаја који је узео из „заплењене непријатељске имовине“ како би опремио свој стан који је у току рата потпуно опљачкан. Управо та бесмислена смрт била је инспирација писцу за причу о братској оданости и човековој илузији да је религијском догмом, у свету са репресивним механизмом власти, могуће одбрани истину. Овим измештањем радње, Савин је остварио ангажовану представу која оштрим тоном прича о послератном периоду Брозове Југославије у којој су, као централне фигуре, битисали разни „партијски другови“ који су, захваљујући тренутној моћи, олако одлучивали о животима појединца... „Изместио сам радњу у нама ближи временски период зато што је тоталитаризам те младе Титове власти, под притиском Истока и Запада, био веома сличан османлијском тоталитаризму“, подсећа Савин и истиче да му је овај комад био веома инспиративан за рад зато што садржи много слојева. „Са једне стране, Мешина прича је веома животна, а с друге, у њој постоји комплексан, филозофски поглед на свет, односно размишљање о томе шта је човек, као јединка, у савременом свету. Наравно, ту је при-

Глумац има једну представу у животу која ће му остати најважнија кад се буде правила рекапитулација. ‘Дервиш’ ту озбиљно конкурише! (Никола Ристановски)

Ми стално имамо неко неповерење према оном што је најједноставније, а кад мало боље размислимо, увиђамо да је ту увек највећа истина. Нурудин је, једноставно, човек, а то је стварно најтеже играти“, оцењује Ристановски, који је за ту улогу добио бројна признања (Стеријина награда, награде „Зоран Радмиловић“, „Раша Плаовић“, „Вељко Маричић“...).

У улози Нурудиновог директног партнера на сцени, Хасана Целебџије, у свих сто представа смо гледали Љубомира Бандовића који напомиње да када ти неко понуди једну такву ролу – „то је онда поверење“. И додаје: „Прво ме је било страх. Све нас је било страх. А страх је покретач. Тешко је на сцени говорити мудрости, самим тим, ваља их само рећи. Што једноставније и без објашњавања и кићења. Огромна је срећа и задовољство играти у тој представи“.

Осим Ристановског и Бандовића, у премијерној подели су били

и Ненад Стојменовић (Мула Јусуф), Александар Ђурица (Бегунац-непознати), Наташа Нинковић (Кадиница), Борис Пинговић (Муселим), Зоран Ђосић (Ухода), Слободан Бештић (Кадидија), Марко Николић (Хаџи Синанудин), Небојша Кундачина (Тамничар), Танасије Узуновић (Кара Зам), Дарко Томовић (Миралај Осман Бег), Миодраг Кривокапић (Секретар), Марко Јанкетић (Младић), Игор Илић (Дервиш) и Жељко Гроздановић (Дервиш). У међувремену, у представи трај-

но или повремено играју и Бојан Кривокапић, Бранко Јеринић, Александар Срећковић, Ивана Шћепановић, Душан Милосављевић, Милош Маријан... У протеклих седам и по година, представу је на матичној сцени и бројним гостовањима у земљи и иностранству (Пожаревац, Крагујевац, Нови Сад, Ужице, Зеница, Марибор, Копар, Ријека, Пула, Подгорица, Скопље, Будимпешта, Беч...) видело више од 36.000 гледалаца.

Осим публике, речи хвале за ову драму којој су припала разна признања (била је најбоља представа на Јоаким фесту, на VIII Фестивалу босанскохерцеговачке драме, на Фестивалу „Театар у једном дејству“ у Младеновцу...) нису штедели ни критичари. Жељко Јовановић је, између осталог, оценио да је ово представа „која ће ући у анале нашег театра по својој прецизности, редитељској инвентивности и глумачким креацијама, као што је улога Ахмеда Нурудина, Николе Ристановског“, док његов колега Владимир Стаменковић сматра да је „Дервиш и смрт“ изванредан комад у којем су „све компоненте – глума, сценографија, осветљење, музика – плодотворно усаглашене“.

■ Микојан Безбрадица ■

ПРВА МЕЂУНАРОДНА ИЗЛОЖБА МУЗЕЈА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Даворин Јенко – један једини

У оквиру популарне манифестације „Ноћ музеја“, у Музеју Народног позоришта у Београду је 16. маја отворена изложба „Даворин Јенко 1835–1914“, коју су приредили Архив Србије, Архив Републике Словеније и Народно позориште у Београду, а аутори су Грегор Јенуш, Јелица Рељић, Јелица Стевановић и Франц Крижнар.

Директор Музеја Народног позоришта, Драган Стевовић, открио је посетиоцима да је у програму Ноћи музеја ова изложба најављена под насловом „Један једини Јенко“. Иако је „кум“ остао непознат, наслов се свима веома допао.

О Словенцу Даворину Јенку и његовом значају за српску музичку уметност, Позоришне новине су опширније писале поводом стогодишњице његове смрти (новембар 2014, бр. 82). На отварању изложбе се у име аутора публици обратила театролог Јелица Стевановић, која је, захваљујући грађи о Јенковом раду у Народном позоришту која се чува у фондovima Музеја позоришне уметности Србије, Библиотеке града Београда (фонд Старе и ретке књиге и књиге о Београду) и Архива Србије, проширила „премијерну“, љубљанску поставку ове изложбе. „Словенија је земља Јенковог рођења и смрти. У Љубљани је провео рану младост и неколико последњих година живота. У Србији и Београду је провео

читав радни век. Сто година касније, Јенко се овом изложбом враћа Кући којој је поконио скоро све своје најплодније године и сву своју креативну снагу“, казала је Стевановићева, између осталог.

Аутори изложбе

О Јенковом значају за словеначку културу и уметност, за Позоришне новине говори музиколог Франц Крижнар: „Иако је Јенко поконио скоро сав свој опус (диригентски и композиторски) братској Србији (у Панчеву, 1863–65. и у Београду, 1865–1902), оставио је траг и у словеначкој музици, заправо у њеној романтичној епохи. Из овог периода највише вреде Јенкове песме, које је тек на крају каријере објавио у Љубљани („Осамнаест словеначких песама“, Глазбена матица, 1908). У том његовом опусу, који је својеврсни допринос словеначком националном препороду, су и две најпопуларније „химне“ – несудана словеначка химна „Напреј, застава Славе!“ и „Липа“, која се данас сматра народном песмом. Његов значај и за српску и за словеначку музику XIX века је одавно добро познат музи-

колошкој струци. О томе је најпре говорио доајен словеначке музикологије, академик проф. др Драготин Цветко, који је између 1952. и 1980. написао чак три монографије о Јенку, од којих је прва објављена

Изложба ће бити отворена до средине септембра, а, мимо обичаја, словеначки и београдски координатори ове поставке припремају и занимљив програм поводом њеног затварања.

на српском језику (Београд, 1952), а на чије констатације се у већој или мањој мери ослањају сви потпуни научници који се баве проучавањем овог уметника. Јенко је словеначкој музици оставио највише хорова и соло песама, као самоук и са врло мало професионалног музичког школовања у Бечу и Прагу. Властито инструментално и вокално-инструментално стваралаштво је усавршавао баш у Србији и развио га чак до првих покушаја стварања српске националне опере и

оперете. Тако је, не сасвим сам већ у сарадњи са Корнелијем Станковићем, Стеваном Мокрањцем и Јосифом Маринковићем, утемељио српски национални музички стил у другој половини XIX века.“

Господин Крижнар је прокоментарисао и београдску поставку изложбе чији је коаутор: „Пројекат ‘Даворин Јенко 2014–15’, поводом 100-годишњице његове смрти и 180-годишњице рођења, покренули су национални архиви Србије и Словеније прошле године, када су организовани изложба (коју је видела публика у Љубљани, Марибору и Церкљама) и међународни симпозијум о Јенку, а придружили су им се и певачи из Новог Сада предвођени Миодрагом Милановићем, који су извели два концерта Јенкове ‘српске’ музике у Церкљама и Љубљани. Уз Универзитет у Марибору, сада се, ево, пројекту придружио и Музеј Народног позоришта у Београду. Београдска изложба је већа и имаће много више посетиоца, пошто су домишљате колеге из Београда отварање изложбе уприличиле за Ноћ музеја. Изложба је и проширена, захваљујући изворној грађи о Јенку која се највећим делом налази баш у Србији, где је провео већи део живота“. Словеначки музиколог је закључио речима старијег колеге, Драготина Цветка о Јенку: „Словенац и Србин у једном духу, у суштини још увек онакав какав је био као младић, пун свесловенски усмереног духа који није изневерио до последњег даха“.

Гости из Словеније су нам пренели и део утисака са свог кратког боравка у Београду: „Видели смо и чули одличан наступ српског професионалног државног ансамбла

‘Коло’ 15. маја (ми старији га добро познајемо), као и Вердијевог ‘Набука’ у извођењу Опере, 16. маја. Занимљиво како смо у две вечери били у прилици да на најбољи начин доживимо фолклорну музику коју је у свом стваралаштву тако зналачки користио и Јенко, као и врхунску оперску музику којој је тежио током својих диригентских и композиторских година баш у овом театру. Браво Београђанима за све ово што су учинили за нас, а сви заједно за ‘једног јединог’ Јенка. Сигурни смо да на основу ових и оваких достигнућа два братска народа могу мирно да чекају нове Јенкове јубилеје: уз дух, живот и опус Даворина Јенка“.

Прву међународну изложбу Музеја Народног позоришта у Београду, отворио је опуномоћени министар-конзул Републике Словеније у Србији, господин Марко Полајжер. Између осталог, он је истакао да је Јенко био „велики композитор, диригент и хорски лидер који је на посебан начин спајао два народа – српски и словеначки“ и, уз честитке ауторима и институцијама заслужним за ову изложбу, позвао публику речима: „Уживајмо у њој и сигуран сам да ћемо из ње научити нешто ново о нашем и вашем, једном једином, Даворину Јенку“.

■ Жељко Хубач ■

МЕЂУНАРОДНИ ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА

Фестивал кореографског стваралаштва у области савремене уметничке игре, Фестивал кореографских минијатура, који ће се 19. пут одржати у Београду од 5. до 13. јуна, понудиће публици такмичарски и ревијални програм на сценама Народног позоришта, Југословенског драмског позоришта, Дома омладине Београда и Установе културе „Вук Караџић“.

Само такмичење ће се одржати 5. и 6. јуна на Сцени „Раша Плаовић“, где ће се кореографи и играчи из Србије и света представити премијерно изведеним десетоминутним кореографијама.

Стручни међународни жири одабраће финалисте који ће се такмичити за три главне фестивалске награде као и за Плакету „Александар Израилоски“ која се додељује за најупечатљивији сегмент кореографске минијатуре. По одлуци жирија критике биће додељена и На-

Минијатуре 19. пут

града критике, а биће додељена и традиционална Награда публике уметницима који добију највећи аплауз. Удружење балетских уметника Србије доделиће Награду „Охрабрење“ која је установљена као подршка српским ствараоцима и подразумева продукцију премијерне целовечерње представе.

Први пут ће у оквиру Фестивала бити приказано пет плесних премијера, на више београдских сцена, у кореографији награђиваних уметника претходних година. У Народном позоришту ће 7. јуна своју представу „Наи“ (Боја сиве) изве-

сти прошлогодишњи носиоци Прве награде, Маико Хасагава и Мамору Саката из Јапана. Исте вечери ће се представити и трупа „МАСА денс“ из Хрватске, лауреати Фестивала кореографских минијатура и победници алжирског Фестивала савремене игре 2014. године, представом под називом „Ти“. Носиоци Награде „Охрабрење“ 2013. године, Милош Кеџман и Милан Бачкуља, извешће премијерно свој комад „Место за нас“ 9. јуна у Дому омладине, а млади српски уметник Саша Павић који ствара у Немачкој, прошлогодишњи добитник исте награде, први пут ће се представити београдској публици 11. јуна у Југословенском драмском

позоришту целовечерњом представом „Grounding Soil“ (Приземљење земљишта).

На завршној вечери Фестивала, 13. јуна на сцени Установе културе „Вук Караџић“, одиграће се представа „Search of the invisible“ (Истраживање невидљивог), у којој ће наступити београдски играчи, а у кореографији Португалца Рикарда Фреиреа који је прошле године освојио Награду публике.

У оквиру пратећег фестивалског програма, на округлим столовима ће се разговарати о једној од горућих тема из области уметничке игре, плесној и балетској критици.

■ Р. П. Н. ■

Милан Рус: Дует захтевнији од соло игре

Од детињства опчињен музиком, игром и глумом, Милан Рус (1977) је 1998. са успехом завршио средњу Балетску школу у Новом Саду и затим ангажован као члан новосадског Балета. У Српском народном позоришту је одиграо низ солистичких улога, па убрзо постаје други солиста, а затим 2003. прелази у београдски балетски ансамбл у којем добија звање првог солисте и игра улоге првака.

Овај високи, витки младић беспрекорне фигуре, отменог и достојанственог држања и примерне играчке и техничке културе, на београдским сценама – Народно позориште, Мадленианум, Битеф театар – одиграо је целокупни репертоар, класични, неокласични, савремени...

Рус је занесени романтични Арман у „Дами с камелијама“, злокобни Салијери у балету „Моцарт“, заљубљени Младић у „La Carinera“, робусни и моћни Врач у „Посвећењу пролећа“, бескрајно комичан сеоски завод-

ник у „Ко то тамо пева“, страсни Ла Мол у „Краљици Марго“, заљубљеник муза Орфеј у „Орфеју у подземљу“, апсурдно присутан и бескрајно одсутан Господин

За Милана Руса, балет је првенствено визуелна уметност. Зато су његови узорни уметници који плене својом појавом, харизмом и техником.

Смит у „Белавај певачици“ и још много играчких ликова...

Дуг је списак познатих врских педагога и кореографа који су утицали на успешан уметнички развој Милана Руса. Захваљујући њима, својим способностима и љубави према играчкој уметности, овај играч је стекао самопоуздање на сцени. Када припрема нову улогу он ради на њеном техничком обликовању, а онда, како сам изјављује, поразговара са кореографом, прочита дело или погледа филм према којем се представа припрема. Ипак, сматра да је најпресудније

оно што у себи носи и даје новој креацији.

„Обожавам дуетну игру и мислим“, каже уметник „да је много захтевније урадити добар дует него соло деоницу, као и да је много захвалније урадити улогу са партнерком, него сам“. А и листа његових партнерки обилује веома угледним уметничким личностима, које се слажу да је Рус сигуран и спретан партнер, којем верују као драгоценом пријатељу.

Гостовања у Колумбији, Мексику, Канади, Италији, Шпанији, Грчкој, Кипру, Египту, Русији, Кини, веома су драга Милану Русу, јер се на њима упознаје са новим пределима, новом публиком и стиче нова сазнања.

Иако пред Миланом Русом стоји још позоришних сезона и играчких изазова он цени сваки тренутак радости у игри, јер та његова велика љубав и оданост Терпсихори му омогућава да бар на кратко побегне од реалности и живи у бајколиком свету.

(наставиће се)

ЕРИХ ДЕКЕР (11) / ПИШЕ МИРЈАНА ОДАВИЋ

ФЕЉТОН

Сценограф, аутор лутака, сликар

Ерих Декер је, као сценограф и идејни творац лутака, 1957. учествовао у снимању лутка-филма „Светлан и змај“, чији сценарист и редитељ је био Радивоје Лола Ђукић, камерман Вук Карановић, аниматор Слободан Велички, а реализације се прихватио Дунав

Када не би било уметника – свет, и све у њему, био би празан... Сlike уметника Ериха Декера су дивни тонови музике. Хвала, Ерих, што си нам пружио могућност да уживамо у дивним композицијама наших предела! (Евгенија Пинтеровић)

филм из Београда. Главни јунаци бајке, то јест ликови овог лутка-филма су мали дечак Светлан, неваљали и страшни змај, дечаков деда и дечакови верни пријатељи јеж и зец. Појављују се још и дечакови „другови“ који га прихватају тек пошто их је спасао из канџи опасног змаја. Лутке-јунаци Ери-

ха Декера су, својим врло успелим изражајним карактерима, у потпуности одговарале поучном задатку овог остварења – да се деци на леп и приступачан начин сугеришу моралне и људске истине.

Лутка-филм „Светлан и змај“, 1957.

Своју скоро четрдесет година дугу позоришну каријеру, Ерих Декер је провео скромно, у тишини и сенци других стваралаца, јер је улога сценографије, као и других занимања иза кулиса,

недовољно призната на нашим просторима. Допринос сценографа, костимографа, њихових асистената, као и мајстора разних радионица је немерљив, јер „Позориште је као сат! Кућиште

од којих зависи свака позоришна представа“.

Ерих Декер је као асистент сценографа био изузетно савестан, прецизан, јасан и конструктиван, док као самосталан сценограф никад није био „строг позоришни човек“, већ више уметник који је радио сценографију. Из његових сценографских скица зрачи осећање среће и радости – што може да се игра. Неке од њих представљају само запис, то јест приказ декора, а неке су достигле ниво уметничке слике. Током дугог радног века није одбио ни један понуђени пројекат, тако створивши многа сценографска решења за драмски, оперски, балетски, луткарски,

али и концертни репертоар. Паралелно са својим позоришним радом Декер се, током четрдесетак година, бавио и својом другом великом љубављу – сликарством. Поводом отварања ње-

гове изложбе у Галерији графичког колектива, 1978. године, колега-сликар, који се опробао и на пољу сценографије, Мића Поповић, приметио је: „Сликар, и кад је најзаљубљенији у позоришну уметност, сања да се врати штафелају, платну или папиру, да произведе дело које ће само себи бити довољно и које ће моћи да опстане у сопственом садржају. Сликар сања да се из царства нужности пресели дефинитивно у царство слободе... Чини ми се да је Декер у позоришту увек био више савестан, него загрижљиво и непријатно амбициозан и да је баш због таквог свог става могао да чува и да сачува неокрњену личност за своју уметност“.

Заиста, његови цртежи су свет за себе, који се налази у оквиру света цртања као независне уметничке дисциплине. Цртежи и акварели Ериха Декера су врло високе уметничке вредности, лишени сваког велеградског штимунга. Из њих зрачи искреност и готово реалистичка лепота нетакнутих шумских предела, пејзажи су без икаквог патоса и кича, рађени у једном даху са пуно тоpline, разумевања и једноставности.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

ЈУН 2015.

понедељак 19.00 МУЗИКА ЈЕ... НАДА... ЉУБАВ... СНАГА добротворни концерт поводом Светског дана детета 01	уторак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 02	среда 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ / 100-та представа Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 03	четвртак 19.30 УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет Петра Иљича Чајковског 04	петак 19.30 ПОСТМОДЕРНИ КАБАРЕ ДОБРОГ ВОЈНИКА ШВЕЈКА А. Лукач по мотивима Ј. Хашека, гостује Шабачко позориште 05	субота 19.30 НАБУКО опера Ђузепе Вердија 06	недеља 12.00 8. МЕЂУНАРОДНИ ФЕСТИВАЛ МУЗИКЕ И ИГРЕ АМАДЕУС наступ добитника првих награда у категоријама: балет и соло певање 07	недеља 19.30 СРПСКА ТРИЛОГИЈА М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 07	
понедељак 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 08	уторак 19.30 СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда 09	среда 19.30 ЧАРОВНА ФРУЛА / ПРЕМИЈЕРА опера В. А. Моцарта 17	четвртак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 11	петак 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 12	субота 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 13	недеља 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 14	понедељак 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 15	
уторак 19.30 УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет Петра Иљича Чајковског 16	среда 19.30 ТОСКА опера Ђакома Пучинија 24	четвртак 19.30 КРЧКО ОРАШЧИЋ балет Петра Иљича Чајковског 25	петак 19.30 АНТИГОНА трагедија Софокла 26	субота 19.30 АТИЛА опера Ђузепе Вердија 27	недеља 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 19	субота 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 20	недеља 19.30 ЧАРОВНА ФРУЛА / СВЕТСКИ ДАН МУЗИКЕ опера В. А. Моцарта 21	понедељак 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 22
уторак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Сенише Ковачевића 23	среда 19.30 ТОСКА опера Ђакома Пучинија 24	четвртак 19.30 КРЧКО ОРАШЧИЋ балет Петра Иљича Чајковског 25	петак 19.30 АНТИГОНА трагедија Софокла 26	субота 19.30 АТИЛА опера Ђузепе Вердија 27	недеља 19.30 ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија 28	понедељак 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 29	уторак 20.00 ГАЛА КОНЦЕРТ 30	

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

понедељак 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 01	уторак 20.30 ОГВОЖЂЕНА драма Горане Балачевић 02	среда 11.00 ФЕСТИВАЛ ДЕЧЈЕГ ДРАМСКОГ СТВАРАЛАШТВА Предшколске установе „Дечји дани“ 03	среда 20.30 ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА драма Стевана Пешића 03	петак 14.00 ХИХ ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА Удружење балетских уметника Србије СЕЛЕКЦИЈА ФИНАЛИСТА (улаз слободан) 05	субота 20.30 ХИХ ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА Удружење балетских уметника Србије ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ 06	
недеља 20.30 ХИХ ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА НАИ-Tarinof Dance Company (Јапан) ТИ-MASA Dance Company (Хрватска) 07	понедељак 20.30 БЕЛА КАФА трагикомедија Александра Поповића 08	уторак 20.30 УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 09	среда 20.30 МАГНЕТИ црна комедија Ивана Панића, гостује Народно позориште Сомбор 10	четвртак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 11	петак 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић и С.Бештић, копродукција са Панчевом 12	
субота 20.30 НАРОДНА ДРАМА драма Олге Димитријевић, гостује позориште „Бора Станковић“, Врање 13	недеља 12.00 АРЧИБАЛД РАЈС драма Љубивоја Тадића, гостује Центар за стратешке пројекте, Београд 14	недеља 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 14	понедељак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 15	уторак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т.М. Ригонат, по роману Ф.М. Достојевског 16	среда 20.30 БЕЛА КАФА трагикомедија Александра Поповића 17	четвртак 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 18
петак 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 19	субота 20.00 ТРУБЕ НА ПЛАЖИ концерт ВВQ (ВЕ-ОГРАДСКИ BRASS QUINTET) 20	недеља 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 21	понедељак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 22	уторак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 23	петак 20.00 LA DONNA IDEALE камерна музика Респигија, Равела, Берлија и Шосона 26	субота 20.30 СОЛУНЦИ ГОВОРЕ документарна драма Антонија Ђурића, гостујућа представа 27

ДОГАЂАЈИ У ЈУНУ

- 01.06. МУЗИКА ЈЕ... НАДА... ЉУБАВ... СНАГА, добротворни концерт поводом Светског дана детета, у 19 часова, Велика сцена
03.06. ФЕСТИВАЛ ДЕЧЈЕГ ДРАМСКОГ СТВАРАЛАШТВА, Предшколске установе „Дечји дани“, у 11 часова, Сцена „Раша Плаовић“
03.06. ДЕРВИШ И СМРТ / 100-та представа, Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића, Велика сцена
05.06. ПОСТМОДЕРНИ КАБАРЕ ДОБРОГ ВОЈНИКА ШВЕЈКА, А. Лукач по мотивима Ј. Хашека, гостује Шабачко позориште, Велика сцена
05-07.06. ХИХ ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА, Удружење балетских уметника Србије, Сцена „Раша Плаовић“
05.06. СЕЛЕКЦИЈА ФИНАЛИСТА (улаз слободан), у 14 часова
06.06. ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ, у 20.30 часова
07.06. РЕВИЈАЛНИ ПРОГРАМ, у 20.30 часова
НАИ (Боја сиве) - Tarinof Dance Company (Јапан), Мамору Саката и Маико Саката
ТИ - MASA Dance Company (Хрватска), Александра Мишић и Огњен Вучинић
07.06. 8. МЕЂУНАРОДНИ ФЕСТИВАЛ МУЗИКЕ И ИГРЕ „АМАДЕУС“, наступи добитника првих награда у категоријама: балет и соло певање, у 12 часова, Велика сцена
10.06. МАГНЕТИ, црна комедија Ивана Панића, гостује Народно позориште Сомбор, Сцена „Раша Плаовић“
13.06. НАРОДНА ДРАМА, драма Олге Димитријевић, гостује Позориште „Бора Станковић“, Врање, Сцена „Раша Плаовић“
16.06. УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА, балет П. И. Чајковског, гостује Денис Недак, првак Националне опере Украјине „Т. Шевченко“, Велика сцена
17.06. ЧАРОВНА ФРУЛА / ПРЕМИЈЕРА, опера В. А. Моцарта, Велика сцена
20.06. ТРУБЕ НА ПЛАЖИ, концерт ВВQ (ВЕ-ОГРАДСКИ BRASS QUINTET), у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
24.06. ТОСКА, опера Ђакома Пучинија, гостује сопран Микаела Карози и баритон Карло Гуелфи (Италија), Велика сцена
26.06. LA DONNA IDEALE, камерна музика Респигија, Равела, Берлија и Шосона, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
30.06. ГАЛА КОНЦЕРТ, у 20 часова, Велика сцена

ГОСТОВАЊА У ЈУНУ

- 05.06. БЕЛА КАФА | МНТ ФЕСТИВАЛ, Скопље, Македонија
18.06. БИЗАРНО | Позоришни маратон, Сомбор
25.06. НАРОДНИ ПОСЛАНИК | Буџини дани, Александровац
26.06. МОЈЕ НАГРАДЕ | Фестивал монодраме и пантомиме, Земун
27.06. МОЈЕ НАГРАДЕ | ИНФАНТ, Нови Сад
28.06. БЕЛА КАФА | Вишеград, Босна и Херцеговина
06. и 07.07. АНТИГОНА | Куриум, Кипар

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnopoistoriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавачка Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Мирјана Одавић, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180